

Barn skall inte behandlas med metoder som överlevt sig själva

En debatt om religiöst motiverad omskärelse av pojkar har förts i Läkartidningen [1, 2]. Frågan som är mest aktuell för läkarna är dock vilka metoder som används vid omskärelse. Ett utslag från Högsta Domstolen friade ju i höstas en person som utan utbildning i sjukvård utfört omskärelse av små barn med orena instrument och utan bedövning. Detta är tydligen praxis i stora delar av världen och man har därför framfört att saken torde vara jämförbar med vaccination [2].

Jag har själv på senare år intresserat mig för religiöst tänkande, ett arbete som varit så allvarligt menat att jag skrivit en »nyandlig» bok tillsammans med min hustru. Det är min uppfattning att religiösa rörelser är ämnade att gynna medlemmarnas andliga utveckling och inte utsätta dem för fysiska risker. Dess kärna är omsorg om individen. Många kollisioner mellan andligt tänkande och dagens samhälle beror på att de dominerande religionerna i världen uppstod för väldigt länge sedan och helt enkelt inte klarat av att anpassa sina riter till vår tid. Idag har vi kunskap om smärta hos barn

[3] och teknik för att förebygga infektioner. Varför inte utnyttja dem? Religionens grundläggande omsorg om individen gör mig övertygad om att bedövningsmedel och sterila instrument hade rekommenderats för 4 000 år sedan om kunskapen härom funnits då.

Det är oroande när annars förnuftiga människor tappar fattningen vid konfrontation med följderna av religiösa rörelers oförmåga att följa med sin tid. Högsta Domstolen glömde bort många lagar när man godtog behandling av barn med metoder som överlevt sig själva. Man kan knappast förmena föräldrar att omskära sina gossebarn, men det är barnens rätt att få ingreppet utfört på samma villkor som andra operationer. Jag hoppas att majoriteten av läkarkåren visar en större klarhet i tanken än Högsta Domstolen i denna fråga.

Robert G Hahn

bitr professor i anesthesi- och intensivvård,
Stockholm

Referenser

1. Carlsson E, Dombrowsky Nilsson G. Rituell omskärelse av småpojkar är barbari. Läkartidningen 1998; 95: 2107.
2. Bratel T. Är Sveriges judar och muslimer barbarer? Läkartidningen 1998; 95: 2445.
3. Larsson B. Procedural and postoperative pain-reducing methods in newborns. Stockholm: 1998. Akad avh.

Kommentar

Debatten om de religiösa aspekterna på manlig omskärelse avslutas med ovanstående inlägg. Som lästips till dem som är särskilt intresserade av de medicinska aspekterna vill vi – som komplettering till Morton H Narrows referens, som ger en lättläst både religiös och medicinsk orientering – peka på ett par andra aktuella artiklar.

En omfattande medicinsk belysning av för- och nackdelar med manlig omskärelse gavs i JAMA våren 1997 (Laumann EO, Masi CM, Zuckerman EW. Circumcision in the United States. Prevalence, prophylactic effects, and sexual practice. JAMA 1997; 277: 1052-7, med insändardebatt i JAMA 1997; 278: 201-3). I dessa bidrag finns också referenser för vidare läsning. Kirurgiska aspekter har nyligen belysts i en dansk artikel (Seidenschnur AM, Korsholm P, Miskowiak J. Circumcision ad modum Lucas. Ugeskrift Læger 1998; 160: 3212-4).

Red

Förbundet inser inte hur AT-läkare har det

Av förbundets försiktiga svar på mitt inlägg »AT-läkares arbetsmiljö kan förbättras med speciella AT-skyddsombud» (Läkartidningen 25/98) förstår jag att man inte inser den hårda verklighet många unga kolleger lever i och hur svårt det är att komma tillrätta med missförhållanden.

Johan Fischer
överläkare, Värnamo

Kvarsittning i allmänläkarklassen

Med stor besvikelse läser jag Ingrid Eckermans debattartikel i Läkartidningen 22/98. Besvikelsen är dubbel, dels därför att författaren som en ledande allmänläkare i Sverige för till torgs sådana desperata ståndpunkter, dels för att författaren är vald till ordförande i Saco-rådet i sydöstra sjukvårdsområdet och där väl sannolikt ska företräda allmänläkarnas intressen. Tidigare upplösning och förskingring av allmänläkarna – dvs läkare med generalistkompetens och individexpertkunskande i södra Stockholm – till »allmänna specialister i medicin», går nu ett steg längre när den nya specialistbeteckningen, allmän specialist i submedicin lanseras. Synpunkterna är häpnadsväckande!

Ingrid Eckerman framför illa underbyggda påståenden som att »patienter som hör hemma inom en enda subspecialitet har blivit väl omhändertagna med god kvalitet, medan de med flera sjukdomar inte alltid har fått lika bra omhändertagande». Vidare att specialister remitterar till varandra och inte till primärvården – vilket inte heller är sant – och slutligen att geriatrikerna är någon sorts generalister för de gamla. Har möjligen geriatrikerna plötsligt randutbildat sig i t ex ortopedi, kirurgi, öron-, näs- och halssjukdomar och gynekologi?

Nedvärderande

Som kronan på verket uttrycker Eckerman sig mycket nedvärderande om sin egen specialitet och alla oss andra allmänläkare. Hon påstår att »vi har en hum om de flesta sjukdomar». Uttalandena kräver knappast någon kommentar – de är helt enkelt förnedrande. Vidare skriver Ingrid Eckerman att allmänläkarna har »en viss social vana att arbeta i team och samarbeta med andra instanser».

Det är inte så att vi har en hum om de flesta sjukdomar eller att vi har en viss vana i att arbeta i team. Vi är mycket duktiga på de vanliga och viktiga sjukdomarna och vi har en oerhört omfattande vana i att arbeta i team.

Efter att allmänläkarrollen och allmänmedicinen nedmonterades på 1960- och 70-talet och fragmentiserades på ett sådant vis att idag endast var femte läkare är generalist i Sverige har fragmenteringsprocessen fortgått under